

opusdei.org

Krščanska prosojnost Janeza Pavla II.

Ob bližnji beatifikaciji Karola Wojtyła povzemamo članek prelata Opus Dei, objavljen v časopisu ABC.

23. Apr. 2011

Že pred leti je bilo slišati pričevanja mladih in manj mladih, ki so začutili Kristusovo privlačnost po zaslugi besed, zgleda in bližine Janeza Pavla II. Z božjo pomočjo so se nekateri podali na pot iskanja svetosti brez

spremembe stanu v zakonskem življenju ali v celibatu, drugi v duhovništvu ali redovništvu. Teh primerov je na tisoče in včasih jih imenujejo »generacija Janeza Pavla II.«.

V čem je bila skrivnost evangelizacijske učinkovitosti tega izrednega papeža? Jasno je, da je bil Karol Wojtyła neutruden branilec človeškega dostojanstva, skrben pastir, zaupanja vreden glasnik resnice ter oče, tako za verne kot za neverne; vendar pa je bil papež, ki nas je vodil pri prehodu iz drugega v tretje tisočletje, predvsem človek, zaljubljen v Jezusa Kristusa in poistoveten z Njim.

»Da bi izvedeli, kdo je Janez Pavel II., ga je treba videti, kako moli, zlasti v intimnosti njegove zasebne kapele,« je zapisal eden od življenjepiscev tega svetega papeža. In dejansko je tako. Ena izmed zadnjih fotografij

njegove zemeljske poti ga prikazuje v njegovi privatni kapeli, ko preko televizijskega zaslona spremlja molitev križevega pota, ki je potekala v Koloseju. Na tisti veliki petek leta 2005 Janez Pavel II. ni mogel biti fizično navzoč pri tem dejanju, tako kot v prejšnjih letih: ni mogel več ne govoriti ne hoditi. Toda na tisti sliki izstopa intenzivnost trenutka, ki ga je živel. Oprijemajoč se lesenega križa papež objema Jezusa, približa svoje srce Križanemu in ga poljubi. Podoba starega in bolnega Janeza Pavla II., združenega s križem, je tako zgovorna, kot so bile njegove silovite besede ali njegova naporna potovanja.

Novi blaženi je z junaško velikodušnostjo dovršil Kristusovo zapoved svojim učencem: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu!« (Mr 16, 15). V svojem prizadevanju, da bi došel vse do zadnjega kotička Afrike,

Amerike, Azije, Evrope in Oceanije, Janez Pavel II. ni mislil na samega sebe: gnala ga je želja, da bi svoje življenje iztrošil v služenju drugim, hrepenenje, da bi pokazal na dostojanstvo človeškega bitja — ustvarjenega po božji podobi in podobnosti ter odrešenega po Kristusu — ter da bi ljudem posredoval sporočilo evangelija.

Ob neki priložnosti sem v poznih popoldanskih urah spremljal msgr. Álvaro del Portilla, tedanjega prelata Opus Dei, do papeževega stanovanja. Medtem ko sva čakala na papežev prihod, sva zaslišala utrujene korake, kot da bi nekdo vlekel noge za seboj, ki so se bližali po hodniku: Janez Pavel II. je bil zelo utrujen. Msgr. del Portillo je vzkliknil: »Sveti oče, kako utrujeni ste!« Papež ga je pogledal in mu s prijaznim glasom pojasnil: »Če ob tej uri ne bi bil utrujen, bi to pomenilo, da nisem izpolnil svoje dolžnosti.«

Gorečnost za duše ga je vodila na potovanja po vseh koncih sveta, da bi tja ponesel Kristusovo sporočilo. Je še kdo na svetu, ki bi v svojem življenju več ljudem segel v roko ali ki bi se s pogledom srečal s tolikimi ljudmi? To prizadevanje, tudi človeško, je bilo še en način, s katerim se je oklenil in združil s Križanim.

Univerzalnost srca Janeza Pavla II. ga ni vodila le do dejavnosti, ki bi jo lahko imenovali zunanja; tudi v njegovi notranjosti je dejavno utripal ta duh, s katerim je napravil hrepenenje vseh ljudi za svoje.

Dnevno je iz svoje zasebne kapele v Vatikanu potoval po svetu. Zaradi tega je bil naraven odgovor, ki ga je dal novinarju, ki je hotel vedeti, kako moli: Papeževa molitev — je odgovoril — je »romanje po vsem svetu v molitvi z mislijo in s srcem«. V njegovi molitvi — je pojasnjeval — se pojavlja »geografija skupnosti, Cerква, združenj in tudi težav, ki

stiskajo sodobni svet«. In na ta način papež »pred Boga postavlja vse veselje in upe, obenem pa žalosti in skrbi, ki jih Cerkev deli s sodobnim človeštvom«.

To univerzalno srce in ta misijonski zagon sta ga spodbujala k dialogu z najrazličnejšimi ljudmi. To je bilo jasno vidno v jubilejnem letu 2000: hotel se je srečati z otroki, mladimi, z odraslimi in starejšimi; s športniki, umetniki, voditelji, politiki, s policaji in vojaki; z delavci na polju, s študenti, z zaporniki in bolniki; z družinami, z osebami iz sveta zabave, z zdomci in popotniki ...

Življenjepis Karola Wojtyła lahko »beremo« kot nenehno prenašanje evangelija v najrazličnejša področja človeške družbe: v družine, v šole in tovarne, v gledališče in književnost, v mesta z nebotičniki in v barakarska naselja. Zaradi svoje lastne zgodovine je jasno dojel, da je

mogoče napraviti Kristusa navzočega v vseh okoliščinah, tudi v tragičnih trenutkih svetovne vojne in totalitarne nadvlade v njegovi rodni deželi. Na najrazličnejših prizoriščih moderne dobe je bil Janez Pavel II. nosilec luči Jezusa Kristusa vsemu človeštvu. S svojim življenjem nas uči odkrivati Boga v okoliščinah, v katerih nam je namenjeno živeti.

V enem izmed svojih spisov sv. Jožefmarija Escrivá de Balaguer gleda na Jezusa na križu kot na večnega Duhovnika, ki »razprostira svoje roke vsemu človeštvu«. Mislim, da je bila zemeljska pot Janeza Pavla II. vzoren posnetek tega Gospoda, ki v svoje srce sprejema vse moške in ženske, nad vsakega od njih razsipava ljubezen in usmiljenje s posebnim poudarkom do bolnih in nemočnih.

Kristjanovo življenje ni drugega kot trud, da bi se oblikoval po Kristusu.

Janez Pavel II. je to izpolnil na odličen način: po njegovem junaškem odgovoru na milost, po njegovem veselju božjega otroka so ljudje vseh ras in položajev lahko uzrli sijaj na obličju Vstalega.

Fotografija, ki sem jo omenil na začetku teh misli, se mi zdi kot grafičen povzetek življenja Janeza Pavla II.: utrujeni papež zaradi dolgotrajnega služenja dušam, ki pogled sveta usmerja k Jezusu na križu, da bi omogočil, da vsak moški in ženska tam najde odgovore na svoja najgloblja vprašanja. Življenje novega blaženega je zato zgled krščanske prosojnosti: preko svojega življenja napraviti vidno Jezusovo obličje in njegovo usmiljeno čutenje. Mislim, da je v tem razlog in skrivnost njegove evangelizacijske učinkovitosti. In prepričan sem — tako prosim Boga —, da bo njegovo povzdignjenje na čast oltarja v svetu in v Cerkvi povzročilo val vere in

ljubezni, val želja po služenju drugim, hvaležnosti našemu Gospodu.

Pod ljubečim pogledom Marije, matere Cerkve, se bomo 1. maja 2011 na Trgu sv. Petra lahko združili z Benediktom XVI. in še enkrat rekli: »Želimo izraziti svojo globoko hvaležnost Gospodu za dar Janeza Pavla II. in želimo se tudi zahvaliti temu papežu za vse kar je storil in trpel« (Splošna avdienta, 18. maj 2005). Tisti, ki smo ga poznali v času njegovega življenja, imamo sedaj prijetno dolžnost, da ga predstavimo prihodnjim rodovom.

+ Javier Echevarría

prelat Opus Dei

Msgr. Javier Echevarría // ABC

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/krscanska-prosojnost-
janeza-pavla-ii/](https://opusdei.org/sl-si/article/krscanska-prosojnost-janeza-pavla-ii/) (24. Mar. 2026)